

Књига пророка Данила — број седамдесет и шест

Отварање пророчанстава: одбацивање светлости 1856. године и његове последице

Jeff Pippenger
2024-02-09

Године 1856. светлост о „sedam vremena“ била је отпећачена, а до 1863. та светлост је била одбачена. Пророк из Јуде doneo је ту светлост opakом carу Jerovoamu, и Jerovoam је odbacio светлост. Isaija је doneo istu светлост opakом carу Ahazu, и он ју је такође odbacio. Zato што су odbili светлост povezanу са Siloamskim jezerom, carstva и Jerovoamovo (severno) и Ahazovo (južno) odvedena су у ropstvo од стране cara са severa, 723. године pre n. e., односно 677. године pre n. e.

Мојсије, у Ароновој побуни; Исаија са Ахазом и Јеремија са другим царевима, представљали су верне у милеритској историји, који су сви представљали веснике светлости у побуни последњих дана. „Прва“ криза последњих дана из 1863. године, и „последња“ криза последњих дана „великог земљотреса“ из Откривења, једанаесте главе (ускоро долазећи недељни закон), представљене су свим овим пророчким линијама. Пророк из Јуде представља пророка који је отпао од своје одговорности и на крају бива сахрањен у истом гробу са отпалим протестантизмом. Његова смрт и његова сахрана биле су одговор на то што је изабрао да једе и пије храну лажљивог пророка из Ветилиа.

Суд да буду надвладани папством (царем Асирије) при недељном закону, који је био предсказан расејањем северног и јужног царства у дане Јеровоама и Ахаза, подудара се са судбином јудејског пророка, јер је умро између „лава“ и „магарца“. „Лав“ је симбол Вавилона, који је у последњим данима папство.

И догоди се, пошто је јео хлеб и пошто је пио, да му је оседлао магарца, то јест пророку кога беше вратио. А кад овај отиде, сrete га лав на путу и уби га; и његово мртво тело беше бачено на путу, а магарац стајаше крај њега, и лав такође стајаше крај мртвога тела. И гле, пролажаху људи и видеше мртво тело бачено на путу, и лава где стоји крај мртвога тела; и дођоше и јавише то у граду у којем је стари пророк живео. А кад то чу пророк који га беше вратио с пута, рече: То је човек Божји, који беше непокоран речи Господњој; зато га је Господ предао лаву, који га је растргао и убио, по речи Господњој коју му је казао. И рече својим синовима говорећи: Оседлајте ми магарца. И они га оседлаше. И он отиде и нађе његово мртво тело бачено на путу, а магарца и лава где стоје крај мртвога тела; лав не беше појео мртво тело, нити растргао магарца. И пророк узе мртво тело човека Божјег, положи га на магарца и донесе натраг; и стари пророк дође у град да га ожали и сахрани. И положи његово мртво тело у свој гроб; и нарицаху над њим говорећи: Јао, брате мој! И догоди се, пошто га је сахранио, да рече својим синовима говорећи: Кад умрем, сахраните ме у гробу у којем је сахрањен човек Божји;

положите моје кости поред његових костију: јер ће се заиста испунити реч коју је по речи Господњој викао против олтара у Ветиљу и против свих домова висина који су у градовима Самарије. 1. Царевима 13:11–32.

Јудејски пророк је умро између два симбола. Лав је симбол Вавилона, а савремени Вавилон у последњим данима јесте Цар Севера, који долази своје крају, а нико му не помаже, у једанаестом поглављу Данила, четрдесет петом стиху. Обележје његове власти јесте обожавање сунца, што је четврта гадост, и где је четврти нараштај лаодикијског адвентизма приказан како се клања према сунцу у осмом поглављу Језекиља. У Милеровом сну показано му је да не само што су драгуљи били расути и затрпани, него је и сам ковчежић, који је представљао Библију, био растргнут.

У трећем нараштају адвентизма, руководство адвентизма је подстицало дело увођења употребе такозваних савремених превода Библије. Ти такозвани савремени преводи потекли су из исквареног скупа рукописа које промовишу теолози човека греха и отпалог протестантизма. Милеров ковчежић био је превод King James Version, који је преведен са неискаварених рукописа.

До четвртог нараштаја лаодикијског адвентизма, црква се придружила Светском савезу цркава, конфедерацији римске цркве и њених кћери. Адвентизам је годинама тврдио, ради користи свога успаваног стада, да су они у Светском савезу цркава једноставно „посматрачи“, све док статут тог злог савеза није открио да статус „посматрача“ представља пуноправног члана с правом гласа!

У свом четвртом нараштају, двапут су „човеку греха“ доделили златну медаљу. Најмање једна од тих медаља била је утиснута католичким разумевањем Другог Христовог доласка, приказујући Исуса како при Свом повратку спушта Своју ногу на земљу; такође је укључивала католички сунчани ореол иза Христа и католичко скраћено навођење четврте заповести, које је једноставно гласило: „сећај се суботе“. У судском поступку (што представља правно изјашњење), председник Генералне конференције дао је сведочанство у којем је изјавио да је Црква адвентиста седмог дана некада веровала да је папство антихрист, али да је његова црква одавно то веровање одложила „на историјско сметлиште“.

Четврта гадост (поколење) јесте она у којој двадесет и пет вођа цркве у Јерусалиму клањају се сунцу. Напредујуће гадости отпочеле су ликом љубоморе који је био постављен на улазу, означавајући почетак. Пророк из Јуде на крају бива сахрањен с отпадничким протестантизмом, и лав (Вавилон) га убија, јер се вратио методологији отпадничког протестантизма, те стога није у стању да препозна да је Рим тај који успоставља виђење; а где нема виђења успостављеног симболом човека греха, на крају се неизбежно налазите на страни човека греха.

„Они који постану збуњени у свом разумевању Речи, који не успеју да увиде значење антихриста, сигурно ће се сврстати на страну антихриста.“ Kress Collection, 105.

Јудејски пророк био је сахрањен са лажљивим пророком из Ветила, који га је назвао својим „братом“, и био је нађен мртав између два симбола. „Лав“ је представљао његов неуспех да разуме антихриста, а „магарац“ је симбол ислама. Лаодикијски адвентизам већ је својим ћутањем у вези са 11. септембром 2001. показао да не препознаје да је тема ислама трећег Тешкоа поноћни поклич, порука позног дажда. Неуспех да се препозна порука позног дажда јесте смрт! Позни дажд отпочео је 11. септембра 2001, када је сишао силни анђео из Осамнаестог поглавља Откривења, када су велики небодери Њујорка били оборени. „Дажд“ је порука, и порука мора бити препозната да би се примила.

„Не смемо чекати позни дажд. Он долази на све који ће препознати и присвојити росу и плъускове благодати што падају на нас. Када сабирамо мрвице светлости, када ценимо поуздане милости Божје, који воли да Му верујемо, тада ће се испунити свако обећање. [цитиран је Исаија 61:11.] Цела земља треба да се испуни славом Божјом.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 984.

„Сва земља“ зна шта се догодило 11. септембра 2001. године, али да би се примила порука која ту почиње и која на крају обасјава сву земљу Божјом славом, та порука мора бити препозната. Реч „препознати“ значи „присетити се или повратити знање о нечему, било уз признање тог знања или без њега. Препознајемо особу на даљини када се присетимо да смо је раније видели, или да смо је некада познавали. Препознајемо њене црте лица или њен глас.“ Webster's 1828 Dictionary.

Једини начин на који један лаодикејски адвентиста може препознати поруку позног дажда која је стигла 11. септембра 2001. године јесте да препозна да је и у прошлости видео исто испољавање божанске силе. Дана 11. августа 1840. године моћни анђео из Откривења десет сишао је, када се испунило пророчанство о другом тешко ономе ислама. Та историја савршено се поновила када је 11. септембра 2001. године моћни анђео из Откривења осамнаест сишао, када се испунило пророчанство о трећем тешко ономе ислама, а неуспех да се препозна ислам трећег тешко онога значи бити однесен дивљим арапским магарацем у смрт коју доноси лав савременог Вавилона.

Пијанице Јефремове, које не могу да читају запечаћену књигу, не могу да виде понављање милеритске историје, јер се то препознавање заснива на методологији позног дажда — „ред по ред“. Појам да се пројављивање силе Божје у милеритској историји понавља у последњим данима не може се одржати методологијом отпалог протестантизма и католицизма.

„Анђео који се уједињује у објављивању поруке трећег анђела треба да обасја сву земљу својом славом. Овде је проречено дело светских размера и неуобичајене силе. Адвентни покрет од 1840–44. године био је славно пројављивање Божје силе; порука првог анђела била је однесена до сваке мисионарске станице у свету, а у неким земљама владало је највеће верско занимање какво је икада било посведочено у било којој земљи од Реформације шеснаестог века; али све то треба да буде надмашено моћним покретом под последњим упозорењем трећег анђела.“ Велика борба, 611.

Слепе вође савременог Израилља приморане су својом методологијом да одбаце истину да ће у последњим данима доћи до поновног испољавања силе Божје, као што је било у ранијим годинама.

„Овде видимо да је црква — Господње светилиште — била прва која је осетила удар Божјег гнева. Старци, они којима је Бог дао велику светлост и који су стајали као чувари духовних интереса народа, изневерили су поверено им поверење. Заузели су став да не треба да очекујемо чуда и изразито показивање Божје силе као у ранијим данима. Времена су се променила. Ове речи учвршћују њихово неверовање, и они говоре: Господ неће чинити добро, нити ће чинити зло. Он је сувише милостив да походи свој народ судом. Тако је: ‘Мир и сигурност’ поклич људи који више никада неће подићи свој глас као трубу да покажу Божјем народу његове преступе и дому Јаковљевом његове грехе. Ти неми пси који не хтедоше лајати јесу они који осећају праведну освету увређеног Бога. Људи, девојке и мала деца сви заједно гину.“ Testimonies, volume 5, 211.

Лаодикијска слепоћа учених људи који владају неуким становништвом Јерусалима онемогућава им да препознају позни дажд, јер они не само да примењују искварену библијску методологију, него их и закључци њиховог лажног расуђивања доводе у положај у којем ће порицати свако будуће испољавање силе Божје, као у ранијим вековима. Ипак, Малахија три показује да ће, када Гласник завета очисти синове Левијеве, принос бити као у древне дане.

„Истинити Сведок објављује: ‘Знам дела твоја.’ ‘Покај се, и прва дела чини.’ Ово је право мерило, доказ да Дух Божји делује у срцу да би те испунио својом љубављу. ‘Доћи ћу к теби брзо, и уклонићу свећњак твој с места његова, ако се не покајеш.’ Црква је као неродно дрво које, примајући росу и кишу и сунчеву светлост, треба да је донело обиље рода, али на којем божанско испитивање не открива ништа осим лишћа. Свечана мисао за наше цркве! свечана, заиста, за сваког појединца! Чудесни су стрпљење и дуготрпљење Божје; али ‘ако се не покајеш’, оно ће се истрошити; цркве, наше установе, ићи ће из слабости у слабост, из хладне формалности у мртвило, док буду говориле: ‘Богат сам, и обогатио сам се, и ништа ми не треба.’ Истинити Сведок каже: ‘И не знаш да си несрећан, и јадан, и сиромах, и слеп, и наг.’ Хоће ли икада јасно увидети своје стање?’“

„У црквама треба да се догоди дивна манифестација Божје силе, али она неће деловати на оне који се нису понизили пред Господом и отворили врата срца исповешћу и покајањем. У пројављивању те силе која обасјава земљу славом Божјом, они ће видети само нешто што у свом слепилу сматрају опасним, нешто што ће пробудити њихове страхове, и они ће се учврстити да му се одупру. Пошто Господ не делује према њиховим замислима и очекивањима, они ће се супротставити делу. ‘Зашто’, говоре они, ‘зар ми не бисмо познавали Духа Божјега, када смо толике године у делу?’ — Зато што нису одговорили на упозорења, на усрдне позиве у Божјим порукама, него су упорно говорили: ‘Богат сам, и обогатио сам се, и ништа ми не треба.’ Даровитост, дуго искуство, неће учинити људе каналима светлости, ако се не ставе под сјајне зраке Сунца правде и не буду позвани, и изабрани, и припремљени даром Светога Духа. Када се

људи који рукују светим стварима понизе под моћном руком Божјом, Господ ће их узвисити. Он ће их учинити људима расуђивања — људима богатим благодаћу Његовога Духа. Њихове снажне, себичне црте карактера, њихова тврдоглавост, биће виђене у светлости која сија од Светлости света. ‘Доћи ћу к теби брзо, и уклонићу твој свећњак с места његова, ако се не покајеш.’ Ако тражите Господа свим срцем својим, наћи ћете Га.” Review and Herald, December 23, 1890.

Смрт јудејског пророка представљена је и „лавом“ савременог Вавилона, који је пророчки симбол што утврђује визију пророчке историје, и „магарцем“. Прво помињање ислама у Светом писму јесте када се Исмаило уводи као „дивљи човек“.

И биће дивљи човек; рука ће његова бити против свакога, и рука свакога против њега; и живеће пред лицем све браће своје. 1. Мојсијева 16:12.

Правило првог помињања у Писму показује да све одлике симбола морају бити садржане у томе, јер је Божја Реч семе, а семе поседује сву ДНК неопходну да доведе до пуног развоја целокупну биљку. Реч преведена као „дивљи човек“ јесте реч за „дивљег арапског магарца“. „Магарац“ је у Писму истине један од симбола ислама.

Порука Језекиља у тридесет седмом поглављу, која мртве кости оживљава тамо где леже те оне устају као силна војска, јесте порука ислама трећег Тешко, а та порука је порука Поноћног повика последњих дана. Сестра Вајт непосредно учи да је Христов тријумфални улазак у Јерусалим представљао поруку Поноћног повика.

„Поноћни поклич није се толико ширио посредством аргумента, иако је библијски доказ био јасан и коначан. С њим је ишла покретачка сила која је покретала душу. Није било сумње, ни преиспитивања. Приликом Христовог победоносног уласка у Јерусалим, народ који се са свих страна земље окупио да празнује празник, сливао се на Маслинску гору, и када се придруживао мноштву које је пратило Исуса, прихватао је надахнуће тог часа и помагао да се појача узвик: ‘Благословен који долази у име Господње!’ [Matthew 21:9.] На исти начин су и неверници који су долазили на адвентистичке скупове — неки из радозналости, неки само да би исмевали — осећали осведочавајућу силу која је пратила вест: ‘Ево, Женик долази!’” Spirit of Prophecy, volume 4, 250.

Откривење Исуса Христа јесте последња порука која се распечаћује у последњим данима, и она укључује ислам трећег Тешко. Када је Христос, који је порука што се распечаћује, ушао у Јерусалим, и тиме предочио поноћни поклич последњих дана, био је ношен (Његова порука је била ношена) на „магарцу“. Последњу поруку Христове праведности носи ислам.

Ислам је био, јесте и биће дивљи човек, као што је представљен дивљим арапским магарцем, и свако ко жели да види (а има многих који не желе да виде), може лако „препознати“ да је ратовање које сада спроводи ислам дивље безумље. Спремност да се изврши самоубиство, уз веровање да ће у загробном животу уследити нека велика сексуална награда, јесте сатанско безумље. Прво помињање ислама указало је на то да ће ислам бити дивљи човек.

Исламско ратовање окупља цело човечанство да се бори у све жешћем ратовању трећег Тешко. Ислам је пророчка логика за спровођење једне светске владе, а глобалисти уче да су намерно вратили Јевреје у земљу Израела после Другог светског рата, како би могли да употребе древну мржњу ислама према Јеврејима да покрену Трећи светски рат. Глобалисти верују, и деценијама су поучавали, да ће им бити потребан Трећи светски рат да би успоставили своју једну светску владу. Искварени мотиви глобалиста, како су изражени њиховим сопственим речима, уклапају се у библијску улогу ислама.

Могуће је да је најозбиљнији део Исмаиловог пророчког ДНК, у стиху у коме се он први пут помиње, чињеница да његов дух, који је дух „дивљег човека“, „пребива пред лицем све браће своје“. Замисао да ће само неке секте радикалног ислама бити укључене у треће Тешко, није у сагласности са Речју Божјом. Уобичајено политички коректно гледиште да у сваком верском опредељењу има понеко покварено јабуче, и да су већина муслиманске вере мирољубиви грађани, не слаже се ни са њиховом сопственом светом књигом, нити са Библијом.

Коран учи да је дужност сваког Аллаховог следбеника да читав свет доведе у сагласност са шеријатским законом, а прво помињање ислама у књизи Постања указује да ће дух Исмаила, „дивљег човека“, бити у сваком следбенику ислама. Коран непосредно поучава своје присталице да глуме честитост када живе у областима у којима још немају могућност да становништву наметну своју верску владавину, слично као католицизам.

Пророк из Јудеје суочио се са Јеровамом када је његово царство тек било успостављено. Отпало протестантизам започео је 1844. године, и одмах се суочио са милеритским адвентизмом, који је ушао у Светињу над светињама и открио Божји закон, укључујући и суботу седмога дана. Милеритском адвентизму било је речено, како је представљено кроз Јеремију, да се врати Богу, али никада да се не врати у „збор ругача“. Пророку из Јудеје било је речено да се не враћа истим путем којим је дошао, нити да једе или пије храну лажљивог пророка из Ветилја, али је он то ипак учинио. Смрт пророка из Јудеје била је симболички смештена између два симбола, који су представљали папство и ислам. Лаодикијски адвентизам не може да види те две истине, јер су 1863. године сами себи ископали своје духовне очи и започели процес прикривања драгуља и методологије којима се служио Вилијам Милер, како би темеље адвентизма успоставили лажним новцем и драгуљима, и методологијом отпалог протестантизма и католицизма.

„Човек с четком за прашину“ сада чисти Свој под и обнавља драгуље и даје их Милеру да их стави на свој сто, али адвентизам је заслепљен веровањем да су они народ остатка који је подигнут као Његов народ 1844. године.

И не помишљајте да у себи говорите: Имамо Авраама за оца; јер вам кажем да Бог може и од овога камења подигнути децу Аврааму. А већ и секира стоји код корена дрвећу; зато се свако дрво које не доноси добра рода сече и у огањ баца. Ја вас, дакле, крштавам водом на покајање; али онај који иде за мном јачи је од мене, коме ја нисам достојан ни обућу носити; он ће вас крстити Духом Светим и огњем. Његова је лопата у руци

његовој, и он ће добро очистити гумно своје, и сабраће пшеницу своју у житницу; а плеву ће сагорети огњем неугасивим. Матеј 3:9–12.

Лаодикијски адвентизам биће избљуван из уста Господњих, осим оних појединаца који би се могли покајати. Лаодикијски адвентизам треба да буде сахрањен у истом гробу у коме су сахрањени некадашњи заветни народ који је одбацио Милерову поруку, јер су они сада такође некадашњи заветни народ у односу на сто четрдесет и четири хиљаде. Побуна из 1863. године приказана је пророком који је дошао из Јуде, који је такође оставио предсказање о цару Јосији.

Наставићемо ово проучавање у наредном чланку.

„Уместо да постанемо слични свету, треба да постајемо све више и више различити од света. Сотона се удружио и наставиће да се удружује са црквама у мајсторском настојању против Божје истине. Све што Божји народ чини да продре у свет изазваће одлучно противљење сила таме. Непријатељев последњи велики сукоб биће крајње одлучан. То ће бити последња битка између сила таме и сила светлости. Свако право Божје дете храбро ће се борити на Христовој страни. Они који у овој великој кризи допусте себи да буду више на страни света него на страни Бога, на крају ће се у потпуности ставити на страну света. Они који постану збуњени у свом разумевању Речи, који не увиде значење антихриста, сигурно ће стати на страну антихриста. Сада није време да се прилагођавамо свету. Данило стоји у свом делу и на свом месту. Пророштва Данила и Јована треба да буду схваћена. Она тумаче једно друго. Она дају свету истине које свако треба да разуме. Ова пророштва треба да буду сведок у свету. Својим испуњењем у овим последњим данима, она ће сама себе објаснити.”

„Господ ће ускоро казнити свет због његове безаконости. Он ће ускоро казнити верске заједнице због њиховог одбацивања светлости и истине које су им дате. Велика вест, која обједињује поруке првог, другог и трећег анђела, треба да се објави свету. То треба да буде терет нашега дела. Они који истински верују у Христа јавно ће се саобразити Јеховином закону. Субота је знак између Бога и Његовог народа, и ми треба да учинимо видљивим своје саобразавање Божјем закону држањем суботе. Она треба да буде обележје разликовања између Божјег изабраног народа и света. Много значи бити веран Богу. То обухвата здравствену реформу. То значи да наша исхрана мора бити једноставна, да у свему морамо бити умерени. Многобројне врсте хране које се тако често виде на трпезама нису неопходне, него су веома штетне. Ум и тело треба да се очувају у најбољем стању здравља. Само они који су васпитани у познању и страху Божјем треба да буду изабрани да преузму одговорности. Они који су дуго у истини, а ипак не могу да разликују чиста начела праведности од начела зла, чије је разумевање у погледу правде, милости и љубави Божје помрачено, треба да буду разрешени одговорности.“

„Бог има важне поуке које његов народ треба да научи. Да су ове поуке биле научене раније, његово дело не би било тамо где је данас. Једно се мора учинити. Истина се не сме ускраћивати проповедницима нити људима на одговорним положајима из страха да се не навуче њихово незадовољство. Са нашим установама треба да буду повезани људи

који ће с кротошћу и у мудрости објављивати сву Божју намеру. Божји гнев се распаљује против оних који су, у телесној сигурности и охолости, показали презир према Његовом управљању. Они доводе у опасност напредак дела. “

„Сваки лажни пут јесте обмана, и ако се у њему устраје, на крају ће донети пропаст. Стога Господ допушта да они који се држе лажних планова буду уништени. Управо у време када се чују похвала и ласкање, долази изненадна пропаст. Има оних који се, упркос томе што знају за укор који су други примили због неверности, одвраћају од опомене. Такви су двоструко криви. Знали су вољу Господњу и нису је извршили. Њихова казна биће сразмерна њиховој кривици. Нису хтели да пазе на реч Господњу.“
Kress Collection, 105, 106.